

DVE SESTRY

Blanka a Regina boli rodné sestry. Blanka viedla pustý život prostitútky na zlopestných Zámocných schodoch a Regina bola sestrou v kláštore Uršuliniek na námestí sv. Trojice. Blankino prostredie bolo presýtené zápachom lacných voňaviek, mydiel, sladkých likérov, jodoformu i odpadkov z jedál — Regina vdychovala vôňu tymianu a suchého lipového kvetu. Blanka blúdila ulicami v nápadných, bezočivo vykrojených šatách — Regina sa odvážila z kláštora len v svojom čiernom, asketicky až po hrdlo upätom plášti. Blanka mala pohľad vyzývavý — Regina ho klopila k zemi. Blankina reč, prerývaná častým surovým chechotom, zaváňala predmestskou krčmou — Regina hovorila mierne, pokojne a korektne. Blankina na ružovo tapetovaná izba bola vyzdobená necudnými farbotlačami — v tmavej cele Regininej visel nad železným krucifixom obraz trním korunovaného Bohočloveka. Blanka čítala vo voľných chvíľach umastenú pornografiu — Regina, sklonená pred krucifixom, listovala v modlitebných knižkách svätých otcov. Blanka trávila dni a noci v bohapustých orgiách — Regina v pokornom vzývaní Bohorodičky.

Veru, kým si Regina vyvolila cestu spravodlivých — Blanka sa topila v smilstve, roztopašnosti, bujnosti a v kale.

Ó, ako ju bolela hlava! Ako nemilosrdne jej búšilo vo všetkých závitoch mozgu, vo všetkých nervoch i žilkách, tupými, ťažkými údermi, až sa jej išla lebka rozskočiť!

S veľkou námahou roztvorila oči a uvidela sa polonahá, s odhalenými prsami na rozhádzanej, červeným vínom pooblievanej posteli. Inštinktívne stiahla na seba prikrývku, ktorú v horúčkovitom, alkoholom otrávenom spánku odkopala. Pravdaže, hneď nato sa spotila: jej biedne, tuberkulózne, nemiernym požívaním alkoholu i mužského objatia znivočené telo priam blčalo po takýchto orgiách ničivým ohňom. Znova odkopala prikrývku, aby mohla voľnejšie vydýchnuť.

Chvíľu hľadela tupo, načisto bezmyšlienkovite pred seba, načúvajúc trýznivým úderom v hlave, ktoré duneli, ako keby centové kladivá bili do kovadliny. Prišla na to, že údery sa opakujú v istých taktoch. A hľa, dalo sa na to aj spievať:

Pustým a suchým krajom Sahary
karavána putuje ...

Od piesne sa jej zviezli myšlienky na divoké udalosti poslednej noci a po usilovnej námahe z tmavých, beztvárných mrákot jedno za druhým sa vynárali najprv neurčité slová, posunky, výkriky, ozvena chechotu, škrípanie zubov, rozkošnického praskotu kĺbov ... potom celé obrazy, chlipné, cynické, príšerné, priam fantastické v svojej ohavnosti. Zrazu videla pred sebou celé tie hrozné bakchanálie ... Ó, kladivá nepoznajúce zmilovanie! Bim-bam, bim-bam ... Pustým a suchým krajom Sahary karavána putuje ... bim-bam, bim-bam ...

Ako je len možné, že si doposiaľ nevšimla hlbokú trhlinu v stene, ktorá sa tiahne od povaly až po nízku železnú piecku? A tamhľa v kúte mrákavy

pavučín, ovísajúce pod farchou sadze i prachu. Zo steny sa jej zviezol pohľad na stolík, poobkladany prázdnymi fľašami, črepami pohárov a páchnúcimi zvyškami jedla. Pod stoličkou rozhádzané šaty, koberec pokrkvany, pooblievaný vínom, tapety vyblednuté, miestami visiace nadol v zdrapoch, popraskaný, očernetý nábytok pod vrstvou prachu. Pohľad jej kízal z predmetu na predmet a všade videla tú istú špinu, lož i nahotu.

Blanke sa do srdca pomalým krokom zakrádala nuda, ťažká ako olovo a bezútešná ako tmavá jesenná noc. Šerá, nehybná, gniaviaca, beznádejná nuda, strašná nuda, nepoznajúca hranice, celý priestor vyplňajúca, bez konca, bez kraja, bez výšky i hĺbky. Ó, hrozná, mučivá nuda, že jej srdce prestávalo biť od tej prázdnoty.

Namáhavo sa vzpriamila (tie neúprosne kladivá v mozgu!) a vyhasnutým zrakom blúdila po izbe. Keď mrákoty ustúpili jasnejšiemu vedomiu, všetko začínalo nadobúdať nezvyčajne tvrdé a ostré formy. Hrany nábytku priam rezali svojím ostrím, škrvny na tapetách, kobercoch i šatách akoby boli živé a rozbité črepy jej išli takmer oči vypichať. Napokon sa Blankin pohľad zastavil na necudnej, vyblednutej farbotlačí, ktorá zobrazovala lásku Daphnisa a Chloe, necudne podanú, chlipnú, surovú... A tu Blanke prvý raz po dlhých rokoch vyšľahol rumeň do tváre, ozajstný dievčenský rumeň, svieži, prudký. Naplnená príkrým odporom, rýchle sklopila zrak, a ten jej spočinul na bankovke, pohodenej na stoličke pri lôžku. Nechal ju tam nočný návštevník, svedomite platiaci cenu rozkoše.

Inokedy by ju pohľad na peniaze potešil, dnes ako keby ju surovou pästou búšili do tváre. (Bol to naozaj čudný deň.) Ach, Blanka sama seba nepoznávala. S planúcimi ružami na tvári schytila bankovku, nešetrne ju skrkvala a s krátkym, ner-

vóznym smiechom hodila pod posteľ medzi zaprášené škatule. Chvíľu ešte ležala s prudko dvíhajúcou sa hrudou, potom s náhlym rozhodnutím vyskočila z postele a utekala k zrkadlu, pred ktoré si rozkročmo zasadla.

Prostitútka Blanka...

Zo zrkadla zízala na ňu tvár zbrázdená predčasne vráskami a vyžratá od lacnej šminky, podobná nehybnej nočnej príšere s červenými škvrnami prostred žltých líc. Tvár starnúcej prostitútky... S mučivou bezohľadnosťou, ba s akousi zlomyseľnosťou rad-radom skúmala Blanka jednotlivé črty, ktoré sa len s námahou prebíjali cez poškodené a zaprášené sklo. Bolo nerovné, odporne zelené, a tým Blankina tvár, už fantasticky skreslená, dostala ešte náter ohavnej, umrlejšej bledosti.

— Teda toto som ja... — prehovorila po chvíľke nahlas. I prišlo jej na um, že z akéhosi podvedomého strachu sa takto ešte nikdy na seba nedívala a že pri šminkovaní a naprávaní účesu sa vždy usilovala vyhnúť vlastnému pohľadu. Áno, to je to: bála sa ho. Veď mohol zrazu prehovoriť rečou, ktorú odtiaľto už dávno vypudila a náročky na ňu zabudla.

— Prostitútka... — šepkala urážlivo zreteľne, — zvädnutá, ožltnutá prostitútka. Handra.

Pred rokmi, ani nie pred mnohými, bola Blanka iná. Hoho, plavovlasá krásavica, bola ozajstnou krásavicou! Či jej nepokrýval líca, dnes poďobané a scvrknuté, svieži, plachý rumenec? Boli hladké ako hodváb a ružové ako jablko. A či tie mŕtve, sklopené oči nežiarili kedysi aj huncútskym úsmevom? A tie pery, vyschnuté už a ako britva ostré, či nebudjneli vlhcou a či nezakrývali jas bielych zúbkov? Zlepené a vyschnuté má i vlasy, už len zopár tenkých prstencov lemuje spotené čelo, ale či nesplývali kedysi v bohatom, červenkastom prí-

de na bielu šiju? Ach, koľká rozkoš zapletať ich do dvoch mohutných, niže pása siahajúcich vrkočov! Také krásne vrkoče! (Ako jej ich priateľky závideli!) A tie ovisnuté, zošúverené, načisto zdeformované prsia? Či nečneli do výšky panensky tvrdé, pružné a ostro zahrotené? Či sa vyzývavo nečrtali pod ľahunkou blúzkou? (Koľkým vzbĺkol zrak pri pohľade na ne!) Alebo . . .

S narastajúcim rozčúlením hľadala Blanka v zničenej tvári tie dávne, zabudnuté črty . . . čo len malé zvyšky . . . ó, aspoň nebadateľné stopy . . . počuješ, zrkadlo? Aspoň nebadateľné stopy! Ale čím zimmničnejšie sa hlbila do pozorovania črt, tým väčšmi unikal a bledol obraz plavovlasej krásavice, až sa celkom rozplynul v matnom odblesku skla. A Blanka ostala samotná so svojou strašnou protivníčkou.

V kúte zapraskal nábytok. Blanke sa zachvelo srdce čudným strachom. A vzápätí ako keby sa zo všetkých kútov zbiehala niečo hrozivé rovno k Blanke a zastalo si jej za chrbtom. Tým zapraskaním ako keby sa niečo vo vzduchu prelomilo a pomaly zosúvalo nadol, akási ťažká, tmavá masa, čosi úžasné, hroziace rozgniavením. Nie že by vznikol nejaký zvláštny huk. Práve naopak: ako keby sa po zapraskaní rozhostilo ešte väčšie ticho, áno, áno, ticho to bolo, čo sa zbiehalo na Blanku zo všetkých kútov, zastalo si jej za chrbtom a zosúvalo sa na ňu v hrozivej mase. A to mračné ticho začalo zrazu rásť, rásť, naberalo vždy väčšie a väčšie rozmery, až ním bola na prasknutie nabitá celá izba. Ešte zopár chvíľ a musí prísť niečo úžasné, nevídané.

A zrazu všetko vôkol zmizlo, na veci sa spustil čierny rubáš, zmizlo i zrkadlo a ostala len nehybná tvár bieleho prízraku s mŕtvym, skleným pohľadom. Toto už nebol iba odraz vlastnej tváre, ale

niečo naozaj osebe a pre seba jestvujúce, rukami hmatateľné. Pred Blankou stál ktosi strašný, hnilobou a rozkladom páchnúci, neľudský, mŕtvoly . . .

Blanke prestalo srdce biť od čudnej hrôzy a na plecía sa jej zavalila obrovská ľarcha. Chcela by skríknuť, ale nevládze, len sa vytrešteným zrakom díva na mátožný zjav, neschopná jediného slova, pohybu, veď ju to zadusí, zmyslov pozbaví!

— Áááá . . . — zastenala napokon a vystrela pred seba ruky na obranu. Potom s napätím posledných síl vyskočila z miesta, cúvla k dverám a so šialeným výkrikom vybehla na chodbu. Zrkadlo však spadlo na zem a roztrieskalo sa na tisíc kusov.

Odkedy Blanka videla smrť — lebo nepochybuje o tom, že to bola smrť — neprestajne na ňu myslí. Stačí len oko prižmúriť a už vystupuje z tmavého pozadia jej príšerný obraz . . . Ba i pri vykonávaní domácich prác alebo počas rozhovoru objaví sa v jej predstave celkom neočakávane, s prekvapujúcou zreteľnosťou, a vtedy má pocit, že cez predmety sa na ňu upiera dvoje neživých očí. Áno, cíti ju po celý čas v svojej blízkosti, obyčajne tesne za chrbtom alebo nehybne stojacu niekde v kúte; završe ako keby sa v izbe ozval aj akýsi nezrozumiteľný šepot . . .

Pri tom všetkom je podivné, že Blanka už necíti nijaký strach, nijakú hrôzu, iba akúsi unavujúcu otupenosť a úplnú ľahostajnosť ku všetkému, čo ju obklopuje. Na ulicu nevychádza a je schopná celé hodiny presedieť na pohovke v takej meravej nehybnosti, že je až zle hľadiť na ňu. Nikomu sa neprihovára, nič ju nezaujíma. Svoje strašné povolanie vykonáva s takým očividným a netajeným odporom, že odpudzuje návštevníkov. Ba naostatok

ich už takmer ani neprijíma. Následkom toho jej vyschne prameň príjmov a pre Blanku pomaly nastáva obdobie hladu. Ale Blanka nepozoruje ani to, ako vôbec nič, čo sa okolo nej robí.

Navštívila ju priateľka Erna zo susedného „domu“, Blankina krajanka. Bolo to dievča ešte napodiv svieže, urastené, širokých pliec, mocných kostí a neobyčajne hrmotného vystupovania. Primerane tomu mala i jej reč príkry spád, hovorila drsno, používala surové zvraty, pričom sa jej priam mužský bas vynímal, ako keby sa neforemné bloky balvanov rútili dolu stráňou. O veciach všeobecne, a o svojom stave zvlášť, mala názory mračné, čo jej však nebránilo, aby sa nevysmievala chvílkovým škrupuliam svojich citlivejších družiek. Brala život, ako sa jej podával, ilúzie si nerobila nijaké a presne vedela, čo ju očakáva v dohľadnom čase.

— V hodvábných handrách chodíme, na smetisku skončíme, — hučala so zvláštnou obľubou, keď sa dievky zišli vo voľných popoludňajších hodinách a chmúrne uvažovali o vyhliadkach do budúcnosti.

Blanku našla stáť pri okne, pohrúženú do hlbokých myšlienok. Vonku padal zo šedého neba tenunký novembrový dážď a na strechy sadala vlhká para. Veru, bolo to veľmi smutné popoludnie.

— Stojíš tu, ako keby si rozmýšľala, či to máš vypiť alebo nie... — usklánila sa Erna miesto pozdravu.

— Čo vypiť? — spýtala sa Blanka, roztržite bubnujúc prstami na okno, ani sa neobrátiať k hosťovi.

— Lúh, dievka moja drahá, lúh. Tým sa to u nás končíeva, ak sa nemýlim... Je to ešte vždy najlacnejší prostriedok.

Blanka sa zvrtila, ako keby ju bolo niečo nazad posotilo a s úžasom pozrela na Ernu.

— Čo to vravíš? — jachtala nechápavo.

Erna neodpovedala a plnou váhou si sadla na rozheganú pohovku, až táto bolestne zastonala.

V Blanke však ako keby sa bolo razom čosi rozjasnilo, vyrovnalo a ustálilo. Niečo, čo ju držalo v neprestajnom napätí, v neutíchajúcom rozrušení od onoho strašného dňa, keď uvidela smrť... niečo, čomu nevedela ani mena ani označenia. Hľa, teda to bolo to, o čom jednoducho rozmýšľala s mračným čelom v meravej nehybnosti, neprestajne, vo dne v noci, v bdení i spánku... To bola tá hrozná farcha, ktorú vláčila so sebou na každom kroku a ktorá jej tak sťažka zasadla na plecía, že ju šlo zadusiť, načisto rozgnať... A teraz zrazu ako na čarovné slovo (či to slovo nebolo čarovné?) všetko sa razom vysvetlilo, objasnilo a priviedlo na správnu mieru. Veď ona po celý ten hrozný čas len na to myslela, ibaže nevedela dať svojim myšlienkam určitú formu, zodpovedajúci výraz. Tak, tak, okolo tohto chodila a dnu netrafila.

— Teda lúh... — šepkala Blanka s neprítomným úsmevom. Potom váhavým krokom pristúpila k Erne a pozorne sa jej zadívala do očí:

— Prečo si to spomenula?

Ernino posmešné čelo sa zachmúrilo.

— Nič... — mrmlala, — to len tak... videla som ňa stáť pri okne zamyslenú. Vonku je odporné novembrové daždisko, psa nehodno pustiť na ulicu, čert vie, príde to tak na človeka, zhnusí sa mu všetko a zrazu chce zúčtovať so všetkým, náhlivo, bez rozmýšľania, len čím skôr, aby bol už všetkému koniec. Na každú z nás príde jedného dňa takáto chvíľa a mnohé neodolajú. Ech, trochu sa potrápia a majú to aspoň za sebou... celý ten hnus.

— A niet iného východiska? — spýtala sa Blanka s napätým očakávaním.

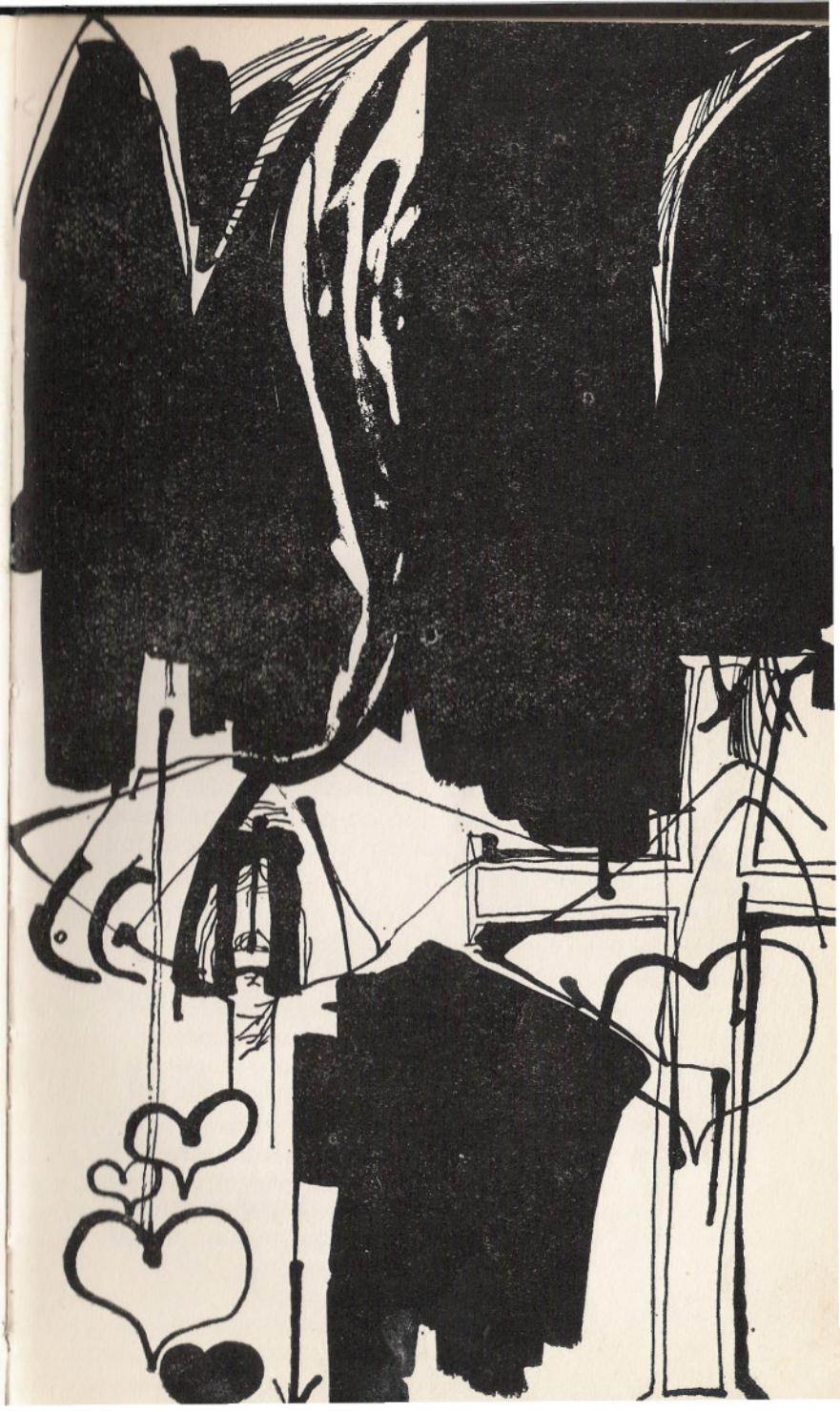
— Čakáš vari na princa z rozprávky? — zachi-

chotala sa Erna jedovato. — Na princa-vysloboditeľa, vzácneho dobrodinca? Áno? Hlúpa . . .

— Nemyslím to tak. Viem, že do našich brlohov ťažko zabľúdi vznešený princ z rozprávky, čo by bol aj len nádenníkom. Ale či by sa to jedného krásneho dňa predsa len nemohlo zvrtnúť k lepšiemu? Povedzme, povedzme, že by to prišlo z nás samých, z nejakého vnútorného rozhodnutia, áno, tak nejako. Vieš, stala by sa s nami akási zázračná zmena, čosi by sa v nás vzbúrilo, zhodili by sme zo seba tieto hodvábné handry, z tváre zmyli šminky, hodili zrkadlo do kúta, všetko, všetko by sme odhodili čo najďalej, aby neostalo ani pamiatky po tomto psom živote. A obliekli by sme sa do perkálu, do toho ozajstného, statočného perkálu, vykasali rukávy vyše lakťa a šli medzi svet pracovať, zarábať si na chlieb statočnou prácou. Alebo . . .

— Ona sa zbláznila! Celkom sa zbláznila! — zadúšala sa smiechom Erna v návale veselosti, plesla si prudko do stehien, až sa to ozvalo ako výstrel z pištole. Blanka však už nič nepočula a s planúcimi očami (na líca jej znova vysadli krvavé ruže) pokračovala v svojich úvahách:

— Alebo sa všetko nechá tak. Dobre, nemáš sily vzoprieť sa osudu, ostaň teda v bahne, váľaj sa v ňom, ako sa ti páči. A tak ponecháme všetko na osud, odovzdáme sa mu s pravou kresťanskou pokorou (či sa nerozchichotal ten kolos na pohovke?), poplávame s prúdom. Kam nás zanesie, tam nás zanesie. Ale či je nevyhnutné, aby nás zaniesol priam na smetisko, medzi najsmradľavejšie odpadky? Či by sa nemohlo stať, že by sme nemuseli hnúť ani prstom a bahno by vyschlo okolo nás samo od seba a všetko by sa skončilo dobre, po ľudsky? Že by sa všetko samo od seba rozuzlilo a urovnalo? Život má predsa toľko všelijakých možností. Prečo by musela nadísť chvíľa, keď člo-

vek neodolá? Vieš, s tým — lúhom... Povedz, Erna, povedz, naozaj nepoznáš iné východisko? Je to také hrozné, také ohavné, také neludské! Škodlivé živočíchy odpravujú jedom: tchory, potkany, divú zver... My, dievčatá zo Zámockej ulice, sme ešte aj od týchto horšie, keď sa musíme odpravovať samy? Povedz, Erna...

V nesmiernom rozčúlení zastala pred Ernou (medzi rečou behala sem-tam po izbe) a mocne ju potriasla za plece, ako keby násilím chcela z nej vyrvať uspokojujúcu odpoveď. Naozaj, i slzy jej vyhĺkli z očí a tiekli tenkým prúdom dolu lícami, berúc so sebou šminku a zanechávajúc za sebou hotové jarčeky.

Erna sa však ešte väčšmi zamračila, potriasla hlavou ako nahnevaný buldog (mala v sebe naozaj niečo buldogovité) a prudkým pohybom sa zvalila na pohovku, že sa táto len-len nerozsypala.

— Škoda sa ti nad tým rozčuľovať, — vrčala s privretými očami, — nič nezmeniš, nič nenapravíš. Všetko sú hlúposti. Pravda ostáva v pohári lúhu, pre také, ako si ty, citlivé, nerozumné. Si poznačená. Máš to na čele, pozorujem ťa od niekoľkých dní. Osudu, dievka moja drahá, neujdeš. Keď lúh, tak lúh. Ja? Pozri na moje široké plecia, kadečo znesiem, a predsa aj na mňa raz príde popoludnie, keď sa bude vonku liať novembrový dážď a keď sa budú hmly váľať po strechách... A keď bude tak smutno, tak psovsky...

Blanka sedela pri okne a lyžicou mlčky miešala roztok, do ktorého len pred chvíľkou vysypala celú škatuľu lúhového prachu. Roztok mal šedú farbu a šiel z neho ostrý, jedovatý zápach.

Keď ho dobre rozmiešala, prostitútka vzala pohár do ruky, vstala a bezmyšlienkovite ho priložila

k ústam. Tu jej však zišlo na um, že sa zabudla zamknúť, položila teda pohár na stôl a starostlivo zamkla dvere na dva skoky. Potom sa pozorne poobzerala po izbe, či je všetko v poriadku, napravila ešte obraz na stene, zdvihla zo zeme papier, položila topánky na miesto, upravila si vlasy, vyrovnala záhyby na sukni. Áno, chce odísť tak, aby vyzerala slušne, a chce zanechať všetko v najlepšom poriadku. Treba vedieť, že Blanka bola dievka v podstate poriadkumilovná.

Ešte raz prebehla spýtavým pohľadom po komôrke, a keď už nebolo čo naprávať, vzala pohár s roztokom znova do ruky, sadla na pohovku (aby sa príliš neudrela, keď padne v krčoch na zem) a zamyslela sa. Ó, milí kandidáti samovraždy, len nie rozmýšľať, lebo nikdy nedôjdete cieľa. Vzbudia sa vo vás tisícovské rozpomienky, príde vám veľmi ľúto a nadíte vás hrôza, horúčkovite, namáhavo budete hľadať zámienku, hoci tú najnebadateľnejšiu, ktorá by váš termín odsunula na neurčitý čas, čo len o deň, hodinku, štvrt hodinku, veľký bože, čo len o päť minút. Len nie hneď, razom . . .

Prostitútka Blanka pocítila zrazu strašnú ľútosť — ach, ťažko je opúšťať život, obrovsky ťažko i tomu najbiednejšiemu tvorovi, a súčasne ju preniklo mučivé vedomie absolútnej osamelosti. Ohlásil sa i strach pred smrteľnými krčmi (hu, celú ju striaslo v tele), ktoré prídu, len čo vyprázdni pohár, a predstavila si, ako sa bude v strašných bolestiach zvíjať po zemi a aký neľudský chrapot sa jej bude ozývať z hrdla. Spolu s hrozivou určitou chápala však aj to, že napriek strachu a ľútosť (na tie dva pocity skladala v podvedomí všetku svoju nádej), všetko je už rozhodnuté, nezmeniteľné a že nadišiel nevyhnutný koniec.

Ach áno, keby tak niekto rodný a blízky, keby tak sestra Regina . . .

Blanka sa začal vyjasňovať zrak, do líc sa navrátila krv. Naozaj, sestra Regina, predsa len rodná sestra. Rýchlo, odhodlane vstala, položila pohár na skriňu, hodila na seba plášť.

S prudko bijúcim srdcom a poplašenou myslou zazvonila na dverách kláštora.

Otvorila jej čistá, naškrobená stareнка, ktorá si ju nedôverčivo obzrela. Blankin zovňajšok bol príliš výrečný.

— Čo si prajete?

Blanka odvetila bojzливо:

— Chcela by som hovoriť so sestrou Reginou.

— Je to dôležité?

— Veľmi dôležité.

— Tak poďte.

Vpustila Blanku dnu a viedla ju tmavou, nekončnou chodbou, raz hore, raz dolu schodmi, až zastali pred celou, na ktorú stareнка opatrne zaklepala.

— Sestra Regina, chcú sa s vami zhovárať vo veľmi dôležitej veci.

Keď nik neodpovedal, otvorila dvere a vidiac sestru Reginu hlboko pohrúženú do modlitby pred krucifixom, dala návštevníčke znamenie, aby vstúpila. Potom za ňou nehlučne zavrela dvere.

Blanka ostala sama so svojou sestrou Reginou. Už sú to roky, čo ju nevidela, a ešte viac rokov, čo sa s ňou nezhovárala. Je predsa samozrejme, že sa naskutku museli prestať stýkať, keď sa Blanka presťahovala na Zámockú ulicu a začala viesť ten hrozný život. Jeden jedinký raz sa stretli na ulici, budú to dva-tri roky, Blanka sa vracala z lekárskej prehliadky, a vtedy sa Regina odvrátila, rodnú sestru nechcela poznať. Pravda, pravda, ináč to ani nemohlo byť.

Trvalo hodnú chvíľu, kým sa kľačiaca zdvihla. Najprv sa ešte po pás poklonila, ústami sa dotkla chladných nôh Ukrižovaného, zamrmlala krátku modlitbičku a potom sa pomaly obrátila k návštevníčke.

Mičky hľadeli na seba obidve sestry, ^(Regina) tamtá svätica a táto veľká hriešnica. Prostitútku Blanka a sestra Regina. Rodné sestry. V prvej chvíli ako keby niečo teplé preblysko medzi nimi, vari sa už aj pohli svaly, aby rozopáli ruky na objatie, ale to bola len malinká, takmer nebadateľná chvíľka, stotina okamihu, kratučký záblesk, nič viac. Lebo hneď nato zahorelo Regine v očiach chladným sviatom. Ach, bol to ten istý ľadový pohľad, s ktorým sa v to predpoludnie pred dvoma-troma rokmi od nej odvrátila.

— Čo si prajete? — opýtala sa cudzo a tými istými slovami ako starenka.

Blanka sklonila hlavu a tíško, pokorne odvetila:

— Nepoznáš ma?

— Čo si prajete? — opakovala uršulínka s nenarušiteľným pokojom.

— Som predsa tvoja sestra, Blanka, — nepamätáš sa?

— Nepamätám.

— Áno, už je to všetko tak dávno, kadečo sa pridalo medzitým, a teraz som prišla k svojej sestre Regine, som taká opustená, potrebujem pomoc, och, nie peňažitú, tak som to nemyslela...

Tu sa odmlčala. Nie že by nemala smelosti hovoriť ďalej, to nie. No zrazu vycítila, že bolo celkom zbytočné sem chodiť, že je daromné každé dovolávanie sa minulosti i sesterskej lásky, k Regininu srdcu nikdy neprenikne. Veď to ani nie je sestra Regina, čo stojí pred ňou, ale niekto načisto cudzí a na najvyššiu mieru nepriateľský.

— Pomáhať a potechu poskytovať je naozaj na-

šou povinnosťou, — mrazivo odpovedala sestra Regina. — Ak toho potrebujete, nemôžem vás odmietnuť.

— Ach nie tak, sestra, nie k uršulínke sestre Regine som prišla, ale k rodnej, drahej... k sladkej sestre Regine.

— Nemám nijakej sestry.

— Regina!

— Nemám nijakej sestry!

— Pamätaj na naše detstvo, na matku, na rodnú dedinku, na dubový háj pri mlyne, na malé kamarátky, na všetko, čo nám bolo kedysi obidvom drahé!

— Nemám nijakej sestry, nepamätám sa na nič, — opakovala mníška s tvrdým pohľadom a sadla si za stôl, na ktorom ležalo zopár modlitebných kníh.

— Drahá Regina, tak ťažko mi je, tak strašne ťažko, veď ty nevieš, čo všetko som prežila, čo všetko leží za mnou... Koľko biedy, utrpenia. Len niekoľko teplých, srdečných slov, len troška lásky, celkom máličko, za náprstok... ide o moju duševnú spásu, Regina. Azda by sa dalo ešte všetko napraviť, len málinko pomôcť v najťažšej chvíli...

Nohy ju už neudržali, klesla pred mníškou na kolená a zúfalo si bila päsťami do prs.

Sestra Regina spravila odmietavý posunok a ukázala na krucifix:

— Tamtoho pros, tamtoho. Azda ti odpustí. Ja nie.

Ani nevie, ako sa dostala nazad do svojej komôrky. Zhodila plášť na zem, sňala zo skrine pohár s roztokom, priložila ho k ústam a hltavo vypila.